Terug naar het oorspronkelijke niveau van perfectie

18 maart 1966
lezing 141

"Gegroet, vrienden. Moge deze avond een zegen blijken voor ieder van jullie en je de nodige inspiratie en hulp geven om een stap verder te komen in je streven jezelf te vinden.

Het is goed om af en toe opnieuw te formuleren wat padwerk is en wat je ermee zou kunnen bereiken. Het is belangrijk om dit steeds weer vanuit een ander gezichtspunt te bezien. Een pad als dit mag je uitsluitend en alleen maar beschouwen als een middel om je te helpen jezelf in dit leven zo volledig mogelijk te vervullen.

Het moet niet gezien worden als een kuur of als een luxe die je je permitteert omdat het zo 'interessant' is, omdat het zeker niet 'schaadt' en omdat er in je leven ruimte voor zoiets interessants is. Het is veel belangrijker, veel fundamenteler. Als het al als een kuur werkt, als een helende ervaring, komt dat pas op de tweede plaats. Als het padwerk vanuit dat gezichtspunt wordt bekeken, wordt veel misverstand opgehelderd.

Zelfs vrienden die bijzonder ijverig en vol goede wil dit werk doen, zien vaak over het hoofd - of vergeten of begrijpen nog niet helemaal - dat alles wat je maar nodig zou kunnen hebben al compleet en in opperste perfectie in de mens aanwezig is. *Dit potentieel is een werkelijkheid. Dit padwerk is uitsluitend gericht op het vinden van het niveau waarop deze mogelijkheden werkelijkheid worden.*

Op het fysieke niveau is dit duidelijk. Het fysieke systeem werkt in absolute perfectie als je je aan de fysieke wetten houdt. Hoe minder dat het geval is - door onwetendheid of een opzettelijk streven naar

zelfvernietiging - hoe verder de mens verwijderd raakt van dat fysieke niveau waarop perfectie een werkelijkheid is. Ik formuleer het doelbewust op deze manier, want er is een verschil tussen de opvatting ‘fysiek niet gezond te zijn’ en ‘het niet optimaal functioneren van iemands fysieke capaciteiten’ enerzijds en het concept dat ik hier voorleg anderzijds, waarin ik zeg: *het niveau waarop perfect functioneren bestaat, is er altijd al, alleen ben jij er van weggegaan.* Door inzicht te krijgen in de wetten en hoe je die geschonden hebt, kan geleidelijk aan de gezondheid weer hersteld worden en kun je stapje voor stapje terugkeren tot het oorspronkelijke niveau van het perfecte functioneren. Als dat perfecte functioneren het zou laten ‘afweten’ - wat meestal toch wordt aangenomen - zou je het nooit terug kunnen halen. Je komt weer aan dat perfecte functioneren toe, want *jij* bent ervan weggegaan en kunt er weer bij terugkomen. Hoe verder je er van weg bent, hoe moeilijker het is om de weg terug te vinden via de verschillende oorzaken en gevolgen, via al de schakels van de kettingreactie. Iedereen kan zien dat het fysieke systeem van nature geordend is, dat het in absolute perfectie werkt en de mens kracht en welzijn geeft zolang er met de wetten van het fysieke functioneren niet gesjoemeld wordt.

Vreemd genoeg is dit zowel verstandelijk als gevoelsmatig minder duidelijk voor jullie terwijl er toch dezelfde wetten van kracht zijn. Van nature is het lichaam van de mens bedoeld om perfect te functioneren, net zoals zijn mentale en emotionele leven bedoeld is om perfect te functioneren. Als de mens dit oorspronkelijke niveau bereikt, is hij ‘thuis’. Hij heeft dan in zichzelf het niveau bereikt dat hem geeft wat het leven hem te bieden heeft, en wat hij het leven te bieden heeft - want die twee zijn één.

Deze vervulling is in al haar verscheidenheid en haar grenzeloze mogelijkheden tot vruchtbare ervaring en groei een werkelijkheid die er innerlijk altijd is. Als de mens zich niet vervuld voelt en ongelukkig is, dan is hij zich niet meer bewust van deze mogelijkheid, van dit potentieel. Het is bijzonder belangrijk, dat je er op deze manier naar kijkt. Want dan kun je de omzwervingen bekorten die je vervreemden van de kern van je wezen; je wezen is toegerust met een kracht, een wijsheid en een macht, zo allesomvattend dat geen van jullie dit nog volledig kan bevatten.

Voor ik ga uitleggen waarom dit zo moeilijk voor jullie te begrijpen is,

wil ik eerst nog eens met jullie vanuit een ander gezichtspunt bekijken wat er gebeurt als je deze mogelijkheid buitenspel hebt gezet. Iedere opvatting, ieder idee, iedere gedachte en elke daad zijn zowel oorzaak als energie. Allemaal brengen ze een energie in beweging die een serie kettingreacties creëert. Omdat ze oorzaak zijn, creëren ze ook gevolgen. De energie die de kettingreacties veroorzaakt, produceert het gevolg van de oorspronkelijke oorzaak, de oorspronkelijke energiekern - of dat nu positief of negatief is. In de vorige lezing heb ik het principe van zelfbevestiging behandeld. [1)]

De serie kettingreacties die veroorzaakt wordt door een gedachte, idee of handeling, is precies wat ik bedoel: ze houdt zichzelf in stand en is het gevolg van de oorspronkelijke gedachte. Als die gedachte of opvatting wáár is, moeten de daaruit voortkomende kettingreacties wel positief, constructief, probleemloos en plezierig zijn en volgens het principe van zelfbevestiging wel leiden tot verdere groei en tot nog meer constructiefs en plezierigs. Als de oorspronkelijk opvatting niet klopt - en op elk moment en in elke situatie kan een mens een opvatting of een gedachte of een bedoeling formuleren die uit een dwaling voortkomt - dan moeten de daarop volgende kettingreacties wel negatief, beperkend, destructief en onplezierig zijn.

Laten we maar eens een willekeurig idee nemen dat je formuleert. Dat idee - of het nu waarheidsgetrouw is of niet - leidt tot bepaalde veronderstellingen. Die veronderstellingen leiden tot bepaalde acties of tot het achterwege laten ervan. Die leiden dan weer tot reacties van anderen, van de wereld om je heen. Die veroorzaken dan weer reacties in jou, zodat je nog meer ideeën formuleert, veronderstellingen aangaat, waarop weer interacties volgen. En zo gaat het maar door. De oorspronkelijke misvatting leidt tot een ernstiger dwaling, tot een steeds groter misverstand, tot een nog verdere vervreemding van de waarheid. Het werkt als een sneeuwbal. Iedere oorzaak heeft een gevolg. Dit gevolg wordt tegelijk een nieuwe oorzaak met een nieuw gevolg, wat dan weer de oorzaak wordt van het volgende gevolg. Dat is de aard van een kettingreactie.

Als zo'n negatieve kettingreactie op gang is gebracht, moet iedere schakel, die tegelijk oorzaak en gevolg is, worden opgespoord, doorzien en dan *losgelaten.* Op die manier kan de persoonlijkheid de weg terugvinden tot het oorspronkelijke niveau waarop geen conflicten

---

1) Lezing 140 'Conflict tussen positief en negatief plezier, oorzaak van pijn'

bestaan en waar vruchtbare groei een werkelijkheid is. Op dat niveau wordt alles wat de mens maar kan wensen, werkelijkheid: daar is geen angst meer, maar vrede en onbeperkte ontplooiing en stimulans. Hoe verder je er vanaf bent, hoe moeilijker het wordt om de weg terug te vinden. Op het psychische niveau werkt het op dezelfde manier als bij een aangetaste fysieke gezondheid. Hoe meer de wetten geschonden worden, hoe meer negatieve kettingreacties er ontstaan. De psychologische wetten zijn net zo exact en absoluut als de wetten van het fysieke lichaam. Ze zijn niet moeilijker te doorzien of vast te stellen. Onafscheidelijk verbonden met het fysieke systeem is er een helende kracht die altijd beschikbaar is als de mens die kracht maar een kans geeft. Wanneer de mens een poging doet om de wetten te begrijpen, wanneer hij vertrouwen stelt in zijn natuurlijke helende kracht en zijn best doet om de beschadigingen te herstellen, begint de levenskracht te werken. Op het mentale en psychische niveau is het precies hetzelfde, want ook die hebben hun eigen helende kracht. Die kracht streeft naar heelheid, constructiviteit, productiviteit, uitgroei, vervulling. Als de mens ruimte maakt voor die kracht door te voelen welke kant hij opgaat en door de obstakels te verwijderen die de heersende wetten hebben geschonden, wordt deze helende kracht steeds sterker en drijft de mens met grote kracht verder.

Hoe verder je bent weggeraakt van het doorzien van je mentale verwarring en destructieve emoties, hoe moeilijker het wordt om terug te keren tot dat oorspronkelijke niveau. Iedere schakel in de kettingreactie moet worden rechtgezet. Dat is beangstigend voor de mens omdat dit iets van hem lijkt te eisen wat hij niet wil geven. En daar is geen enkele reden voor.

In het kort vrienden, is dat weer op een andere manier geformuleerd het werk op dit pad. Als je het op deze iets andere manier gaat zien, komt er een nieuwe energie in je tot leven, een nieuwe prikkel, een nieuw inzicht. Het is ook belangrijk dat het leven, wil het succesvol zijn, geleefd moet worden volgens deze principes: de wetten begrijpen die het fysieke, het mentale en het emotionele systeem regelen; de perfectie van die wetten zien en je aan die wetten houden. Kortom: de weg terug vinden naar het oorspronkelijke potentieel.

Wat is nu in wezen de zwaarste schending die tot een kettingreactie van verstoring, dwaling, verwarring, destructiviteit leidt? Dat is *dat je je niet bewust bent van dit proces*. Als de mens het potentieel waarover

hij beschikt en dat zo eigen aan hem is niet wil zien, de - letterlijk - onbeperkte krachten die hij bezit voor precies dat wat hij nodig heeft, voor wat er ook gebeurt, is dat een fundamentele schending die onvermijdelijk leidt tot verdere vervreemding en vernietiging. Als de mens zich realiseert dat geen omstandigheid in zijn leven - hoe ongelukkig of beangstigend ook – onopgelost hoeft te blijven, dat hij alle mogelijkheden in zich heeft om élk probleem waarmee hij zichzelf heeft opgezadeld op te lossen, dan heeft hij de sleutel in handen die hem de mogelijkheid biedt terug te keren tot het niveau van vervulling waarvan hij in de loop van vele, vele eeuwen is weggeraakt. Die scheiding bestaat misschien alleen op bepaalde gebieden, terwijl hij op andere gebieden van zijn persoonlijkheid misschien wel heel dicht bij zijn oorspronkelijk niveau van perfectie is. Maar er zijn ook geschonden gebieden die de mens met zich mee gebracht heeft naar dit leven. De grootste hinderpaal is het niet weten dat hij over de mogelijk-heid beschikt om ze te herstellen. Want hoe vreemd het ook mag lijken, vrienden: zelfs als mensen in principe theoretisch volkomen op de hoogte zijn van de hier besproken feiten en als filosofie herkennen, wensen diezelfde mensen die theoretische kennis naast zich neer te leggen en passen die niet toe op hun eigen beschadigde gebieden. Ze zijn verbijsterd en verlamd omdat het eenvoudigweg niet bij hen opkomt dat ze in zichzelf de mogelijkheid hebben om elke situatie waarin ze zich niet gelukkig voelen, recht te zetten.

Die onbeperkte kracht waarover ik het had, kun je niet activeren of gebruiken voor een doel buiten jezelf zolang je niet eerst jezelf geheeld hebt. Dat betekent dus dat je de beschadigde gebieden van je eigen wezen eerst dient te herstellen. Je moet de kracht gebruiken om terug te keren tot het punt waar je het oorspronkelijke niveau van perfectie hebt verlaten. Je kracht gebruiken om destructiviteit om te zetten in constructiviteit, om het afgescheidene te helen. Je moet de kracht gebruiken om je bewust te worden waar je je integriteit schendt en daarmee de psychologische wetten. Je moet de kracht gebruiken om de pseudo-veiligheid van haat en wreedheid los te laten en liefdevol voor anderen te worden. Als je de kracht allereerst gebruikt om te kijken waar je in een illusie leeft over jezelf en ontdekt waar je niet zo aardig en liefdevol bent als je dacht - of als je had willen zijn - en dan de kracht gebruikt om dit te veranderen, maak je een passend gebruik van de krachten die tot je beschikking staan. Als je op zo’n manier meesterschap over jezelf hebt verkregen, zal de kracht automatisch toenemen en zich uitbreiden. Door dit meesterschap zal het besef dat jij

en ieder ander één zijn, zich niet meer tot woorden beperken, maar een levende werkelijkheid in jezelf worden. Zolang je jezelf nog niet in de hand hebt, zullen dit op z'n best woorden blijven en op z'n slechtst een idee zonder inhoud. Zolang het zelf en anderen gescheiden lijken, moet er een *belangenconflict spelen tussen dat zelf en die anderen*, wat je dwingt om destructief te zijn, tegenover jezelf of tegen de ander. En omdat die één zijn, moet destructiviteit tegenover de een uiteindelijk ook effect hebben op de ander. Daarom is die kracht ook niet inzetbaar, want die is alleen te gebruiken vanuit een vrij, gelukkig, ongeremd gevoel dat nooit uit een conflictsituatie kan ontstaan.

De eerste vereiste om terug te keren tot dit oorspronkelijke niveau van perfectie, van onbeperkte mogelijkheden, van zinvolle groei en ervaring, van het hoogste genot, is het weten dat dit niveau in je nog intact is en wacht om geactiveerd te worden, alleen maar door je er bewust van te zijn. Maar dit te horen en zelfs dit vaag te denken, is iets heel anders dan het te *weten*. En die kennis moet je je aanleren. *Het besef dat je probleem van nu opgelost kan worden en dat je alles in je hebt wat daarvoor nodig is, moet in elke fase van je pad de eerste stap zijn.*

Vaak weigert de mens die mogelijkheid zelfs maar te herkennen. Want als hij die mogelijkheid werkelijk onder ogen ziet, moet duidelijk worden waar en hoe hij zelf de heersende wetten overtreden heeft en waar en hoe hij dat recht zal moeten zetten. Dit is nooit ongewenst; in feite blijkt dit altijd uitzonderlijk *goed* uit te werken, vanuit elk denkbaar gezichtspunt. Het neemt nooit iets van je af, maar het vereist wel moed en integriteit. Het *lijkt* alsof dit corrigerende proces een hoge tol vraagt, maar in feite betaal je die hoge tol als je ervoor terugdeinst om de totale situatie in totale integriteit onder ogen te zien. En hoe langer je daarin volhardt - ik heb het al eerder gezegd - hoe groter je de afstand maakt tussen jou en alles wat goed en van vrede vervuld is. De tol die je uiteindelijk toch moet betalen, wordt steeds hoger. Nogal dwaas praat de mens zichzelf een hopeloze situatie aan waardoor hij de correctie, die alleen maar een opoffering *lijkt,* hoopt te ontlopen.

Kijk naar je leven, vrienden, en vraag jezelf af waar je je meer zou kunnen ontplooien. Waar zou je het leven dieper en vollediger kunnen ervaren? Waar zou je vrijer kunnen zijn van elke disharmonie in en rondom je? Waar zou je meer kunnen geven en meer kunnen krijgen? Als je precies de vinger legt op die lege of destructieve gebieden en de mogelijkheid erkent dat je alles in je hebt om die situatie te corrigeren,

dan doe je wat zinnig, constructief en echt nodig is. Al het andere komt vanzelf. Dan wordt het ook mogelijk om de verschillende negatieve kettingreacties te achterhalen, de betreffende wetten te vinden en je houding en je gedrag ten opzichte van die wetten te veranderen. Je werkt met ze mee en er niet meer tegenin. Maar zolang je je problemen, je leegheid en de oorzaak ervan verdoezelt en net doet alsof die oorzaak weinig of niets met jou te maken heeft – tenminste met de huidige jou - kun je niet terug naar waar je in jezelf zou moeten zijn.

De volgende schending van de mentale wet is dat je er *verkeerde ideeën* op na houdt. We hebben het er al vaker over gehad. *Elk verkeerd idee van de mens is altijd direct verbonden met het gegeven dat hij een waarheid over zichzelf niet wenst te accepteren.* Hier moeten we wel onderscheid maken. Er zijn in het leven algemene gebieden van wetenschap en van filosofie, die óf geen directe invloed hebben op het persoonlijke van een individu, óf nog ver boven zijn huidige begripsvermogen uitgaan. Vanzelfsprekend kan de mens in zijn huidige algemene staat van ontwikkeling onmogelijk alles weten. Maar als het om gebieden gaat waar de mens wel degelijk tot inzicht kan komen - als hij tenminste vrij is van blokkades en eerlijk tegenover zichzelf - moet elke onwaarheid die hij aanhangt wel effect hebben op zijn innerlijke en uiterlijke leven - want dit valse geloof komt voort uit een innerlijke houding. Daarom kunnen we ook niet zeggen dat wat een mens spiritueel aanhangt, los staat van zijn emotionele instelling. Of een mens wel of niet gelooft, wat en hoe hij gelooft, de instelling waarmee hij besluit al dan niet in een superieure macht te geloven, dit alles staat in direct verband met zijn innerlijke integriteit, zijn eerlijkheid tegenover zichzelf, zijn diepe wens om in waarheid te zijn met zichzelf, in alles. Daarom is het juist om te stellen dat elke misvatting in de psyche van de mens die negatieve kettingreacties veroorzaakt, het gevolg is van het feit dat hij *niet in waarheid wenst te zijn*. Om wat voor reden dan ook gelooft hij dat het beter voor hem is om niet dan om wel in waarheid te zijn. En dat mondt dan uit in een van die zichzelf in stand houdende, negatieve kettingreacties.

Alle mogelijkheden, alle volmaaktheid en alle vervulling zijn in potentie diep in je kern aanwezig. Dat je dit niet weet, komt door een doelbewuste misvatting over je persoonlijke leven. Nu kom ik terug op een aspect uit het begin van deze lezing: vaak wenst de mens zijn mogelijkheden en krachten te ontkennen. Gedeeltelijk omdat hij er plezier in heeft om te klagen en zich ongelukkig te voelen en

gedeeltelijk ook omdat hij er echt bang voor is. De mogelijkheid dat hij zich gelukkig zou voelen, jaagt hem angst aan**.** Hij is bang dat hij er niet mee om kan gaan. Hij is bang voor de extase van een ten volle geleefd leven, zoals hij ook bang is voor de dood en voor elke grote ervaring die hem buiten zichzelf brengt. Deze vage, ongeformuleerde angst maakt dat hij doelgericht het negatieve zoekt en (hoewel onbewust) expres de wetten schendt die hem de ontplooiing bieden waarover we het hier hebben. Pas als hij zich behoorlijk heeft vastgewerkt in zo'n negatieve kettingreactie, met alle pijn en frustratie van dien, zal hij terugwillen naar het vertrekpunt van zijn zelfgecreëerde kettingreactie, stapje voor stapje, schakel na schakel tot hij het oorspronkelijke niveau met al z'n mogelijkheden en krachten weer heeft bereikt. Dan deinst hij niet meer terug voor de extase van een leven in de werkelijkheid, waar overvloed is, waarheid, liefde en onbeperkte mogelijkheden in elke vezel van zijn bestaan. Maar hij moet dan nog wel wennen aan de nieuwe lucht die hij inademt: die gewenning komt alleen maar als hij werkelijk bereid is negativiteit en destructiviteit op te geven.

In de laatste lezingen hebben wij het erover gehad dat velen van jullie beetje bij beetje zijn begonnen je *doelbewuste* negativiteit te ontdekken - het feit dat je destructief *wilt* zijn, dat je je wentelt in dit verlangen om destructief te zijn.[1] En dat is een hele vooruitgang, vrienden, want als je dit niet weet, ben je nog verder weggeraakt van het niveau in jezelf waar al het goede is, en moet je deze essentiële schakel nog vinden. Als je niet weet wat je voelt, wat je wilt en wat je doel is, hoe kun je dan weten welke kant je op moet? Lamgeslagen en levenloos zit je in de bekende val. Dus moet je je eerst bewust worden van al je bedoelingen, al je wensen en verlangens - of ze nu constructief zijn of niet, en dan doet het er ook niet toe hoe onbewust ze tot nu toe geweest zijn. Dit is een heel essentieel onderdeel van het werk dat wij samen doen.

Als je dat eenmaal gedaan hebt, kun je zien dat je doelbewust destructief bent op de gebieden waar je je niet gelukkig voelt. Sommigen van jullie zijn dit al gaan zien. Als je je daar eenmaal bewust van bent, ben je niet meer ver weg van je doel. Maar op dit moment zijn de meeste van jullie nog niet tot dat besef gekomen, zelfs niet degenen die deze doelbewuste destructiviteit hebben ontdekt. Ik

[1] Zie de lezingen 135 t/m 140 over dit onderwerp (Noot vertaler)

kan je alleen maar aansporen vanuit dit gezichtspunt naar jezelf te kijken. Dan kom je er wel achter dat je nog niet zover bent, dat je werkelijk het verlangen voelt om deze destructiviteit op te geven, dat je die destructiviteit wilt veranderen in een constructieve, allesomvattende vriendelijke houding tegenover het leven en anderen. Je wilt nog steeds je egocentriciteit en je staat van afzondering niet opgeven en een nieuwe manier van leven accepteren, waar je anderen in betrekt, waarin je bouwt en niet afbreekt, waarin jij je bijdrage wilt leveren, zelfs als dit ten koste zou gaan van het belang van het kleine ego. *Het verlangen om mét anderen te zijn in plaats van tégen ze moet duidelijk worden.* Deze heel nieuwe houding en wijze van leven moet actief verlangd, omarmd en ontwikkeld worden, anders komt het niet tot stand. Het gebeurt niet vanzelf. Het ego moet ernaar verlangen.

Pas dan kom je los van al je angsten en van je gevoel dat je waardeloos bent. En toch: door destructief te zijn lijk je je minder waardeloos te voelen. Dat is het misverstand waarmee de meeste van jullie zich nog voelen opgezadeld. Op dat niveau moet je werken. Als je de essentiële beslissing kunt nemen destructiviteit op te geven, zal het tot een strijd komen in je. Je zult een grotere angst voelen voor constructieve ontplooiing en voor geluk en vervulling dan voor beperking en pijn. Dat kan belachelijk lijken, maar als je je gevoelens nagaat, zul je zien dat het zo is. Breng nu de volgende gedachten in je geest: ‘Mijn doelbewuste destructiviteit is specifiek in die zin dat… en vul hier maar in wat je in je persoonlijke werk gevonden hebt. Ik wil dit werkelijk opgeven. Ik *wil* constructief zijn. Ik kies daarvoor, niet omdat ik me ertoe verplicht voel of onder dwang, maar omdat ik het wil.’ Op dat moment zul je bang worden. Die kleine kern van angst, vaag nog, wazig, onuitgesproken, *is de kern waarop we ons moeten richten*. Dit is het punt van de kettingreactie waar de meeste van jullie zich nu bevinden - of snel zullen komen als je voortgaat met je werk naar gelang de mogelijkheden die jou op dit moment ter beschikking staan. Of je bent er al, óf je staat op het punt de destructiviteit te ontdekken en onder ogen te zien.

De volgende vraag is: waarom houdt je er zo graag aan vast? Waarom vind je dat veiliger dan de onbeperkte overvloed van al het goede dat er voor je is als je destructiviteit, ontkenning, weigering, negativiteit loslaat? *Wat is die angst?* Ik denk niet dat ik daar vanavond verder op in kan gaan want dat is een lezing op zich. Maar een andere keer zal ik

dat zeker doen.[1]

Misschien hebben sommigen van jullie wel iets toe te voegen aan dit onderwerp of er vragen over te stellen die jullie kunnen leiden naar de volgende schakel van de kettingreactie, zoals ik dat hier heb aangegeven. Als je begrijpt waarom je zo bang bent voor het goede, waardoor je je vast gaat klampen aan het negatieve, dan ben je niet ver meer van de oorspronkelijke kern waar alles is wat je nodig hebt, waar je in contact kunt zijn met dit punt in jezelf, waar de kracht ligt om je leven in eigen hand te nemen en je ten volle te ontplooien. Maar er zijn nog veel wazige, mistige gebieden die eerst opgehelderd moeten worden vóór je dat punt kunt bereiken. Als je de destructiviteit niet wilt zien, de doelbewustheid ervan, dan zit je vast. In wezen is dit het belangrijkste onderdeel van ons werk. Al het andere hoort er ook bij, maar in feite zijn dat details waar je doorheen moet om je intens bewust te worden van die doelbewuste destructiviteit en het vermijden van productieve, positieve ontplooiing.

Heeft iemand hier ook maar enig idee, enig besef van deze angst om die destructiviteit los te laten? Die angst voor het goede, waarin destructief zijn veiliger lijkt? Wil iemand hier misschien iets over vragen?"

OPMERKING: Ik heb een soortgelijke ervaring gehad toen ik besloot mijn destructiviteit en wreedheid op te geven en een beroep te doen op mijn goddelijke zelf. Het ging goed tot het er echt op aankwam en toen rende ik weer de andere kant op. Ik kon het niet aan - en al die oude, negatieve, destructieve emoties kwamen terug. Ik leed er heftig onder, maar ik kon het niet stopzetten. Nu u het erover hebt, wordt het me helder dat het angst was.

"Dan ben je inderdaad precies op het punt waarover ik het had. Heeft iemand anders nog iets te vragen of op te merken?"

VRAAG: Ik worstel hier al een tijd mee en ik ben me heel goed bewust

[1] Zie over angst o.a. lezing 123 'Bevrijding en vrede door het overwinnen van angst voor het onbekende' (Padboek III, Hfdst. 13); lezing 136: 'Angst voor jezelf - een illusie' (Padboek II, Hfdst. 4) en lezing 155: 'Angst voor jezelf; geven en ontvangen'. (Noot vertaler)

van deze angst. Het enige wat ik er op dit moment aan kan doen, is me er voortdurend bewust van zijn, er over mediteren en beseffen dat ik doodsbang ben voor plezier en ontspannen geluk. Ik voel de spanning komen als alles goed gaat en ik me gelukkig voel. Ik kan mijn lichaam bijna niet meer ontspannen en word overactief. Zelfs als die activiteiten constructief zijn, ondermijnen ze mijn geluksgevoel. Ik zou graag weten of er nog iets anders is wat ik kan doen om hier uit te komen.

"Ja. Terwijl je in jezelf het verlangen naar constructiviteit, geluk en vervulling voedt, moet je je er ook op concentreren dat je die mogelijkheid daadwerkelijk in je hebt en moet je dat besef ook uiten. Tegelijkertijd is het nodig dat je je nog meer bewust wordt van je doelbewuste destructiviteit. Want natuurlijk is er - zoals ik in deze lezing al heb aangegeven - een direct verband tussen die twee. *In de mate waarin doelgerichte destructiviteit onbewust is en daardoor niet opgegeven kan worden, in diezelfde mate blijft geluk buiten je bereik.* Als je de doelgerichte destructiviteit gaat doorzien en je helder uitgekristalliseerd hebt in welke vorm die zich bij jou uit, begrijp je meteen wat je blokkeert. Dat hoeven niet per se daden te zijn, maar misschien verborgen emoties die alleen maar leiden tot daaruit voorkomend indirect gedrag, of vage gedachten en halfbewuste verlangens.

Dan kun je de volgende stap zetten, waar we nu aan toekomen. Maar zoals ik al gezegd heb, ga ik daar in de volgende lezing verder op in.[1] We kunnen ons er nog wat beter op voorbereiden in onze 'Vraag en Antwoord' bijeenkomst. En daarna zullen we een hele lezing wijden aan deze angst. Maar nooit ofte nimmer zul je die angst begrijpen als je je niet bewust bent van je destructiviteit. Daarom zul je daaraan moeten werken."

VRAAG: Ik ben me nog maar pas bewust geworden van die destructiviteit en het is me heel duidelijk dat die gericht is tegen mijn moeder. Ik saboteer de positieve aspecten van het leven omdat ik haar wil ergeren en haar duidelijk wil maken dat wat ze ook van me verwacht, ik daar niet aan zal voldoen. Dit heb ik nu helder voor ogen. Tegelijkertijd voel

[1] Lezing 142 'Het verlangen naar en de vrees voor geluk; de angst om het kleine ego los te laten' (Noot vertaler)

ik weerstand om dat te veranderen. Als ik in een situatie verkeer waarin ik ervoor kan kiezen om niet langer in dit irrationele, zinloze patroon mee te gaan, houdt iets me tegen. Ik voel dat ik bang ben om iets op te geven, maar ik kan dat 'iets' niet duidelijk krijgen. Ik weet alleen maar dat ik er krampachtig aan vasthoud. Misschien is het wel de hoop op een soort magische transformatie in mijn leven. Misschien kunt u me iets meer vertellen over die angst?

"Laat ik daar alleen over zeggen dat het een heel fundamentele angst is om uiteen te vallen. Je zou het angst voor de dood kunnen noemen, maar het is veel meer dan dat. Die angst ontstaat als de mens in een stroom komt, als de persoonlijkheid werkelijk vibreert in harmonie met de kosmische krachten, wat bijvoorbeeld kan gebeuren bij wat 'dood' wordt genoemd, al hoeft dat niet, het gebeurt ook in andere situaties. Het hangt af van de staat van ontwikkeling. Een angstige persoon voelt dit als een angstaanjagende ontbinding van zichzelf. Die angst kan er ook zijn tussen de seksen als man en vrouw zich verenigen. Hij is er in elke creatieve situatie waarin het ego niet al te sterk verbonden is met het innerlijk wezen. Het is deze ontbinding en het opgaan in de universele levensstroom waar de mens zo bang voor is. Dat ontbinden en opgeven van het kleine zelf gebeurt natuurlijk ook in ongezonde situaties, door ziekte, drugs, etc. Als het ego wegvalt omdat het te zwak was, is dat ongezond. Maar als de mens een gezond ego heeft opgebouwd, moet hij op het punt komen waar hij het kan loslaten. Dat lijkt beangstigend, maar het is een kwestie van vertrouwen. Zolang de mens geen diep vertrouwen in zichzelf heeft, kan hij ook de universele krachten niet vertrouwen. Door het kleine ego los te laten, wordt hij meer een individu en vindt hij zichzelf terug. Dit vertrouwen groeit evenredig met het opgeven van destructieve gevoelens. Voor de mens zichzelf kan loslaten, moet hij zijn destructiviteit opgeven. Als hij deze angst begrijpt, zal hem dat gemakkelijker vallen. Ruwweg is dit die diepe angst, eigen aan het menselijk bestaan."

VRAAG: Is overgevoeligheid destructief?

"Natuurlijk. Alles wat 'over-' is, overdreven, duidt op een onevenwichtigheid, een verstoring".

VRAAG: Hoe kun je ertegen vechten?
"Vechten houdt een krachtig, gedisciplineerd onderdrukken in en dat is

nooit een werkelijke ontwikkeling. Werkelijke ontwikkeling moet leiden tot een persoonlijkheid die niet op zijn hoede hoeft te zijn, die het zich kan veroorloven ontspannen te zijn en vertrouwen te hebben in zijn eigen innerlijke processen. Je kunt zover komen door na te gaan op welke specifieke manier die overgevoeligheid zich uit - waarschijnlijk alleen op bepaalde manieren, terwijl andere gevoelens in verhouding tot de overvloed aan emoties in bepaalde opzichten sterk verzwakt zijn. Als iemand uit angst of door vervreemding of een doelbewuste maar onterecht verdedigingsmechanisme op bepaalde gebieden zijn natuurlijke, spontane gevoelens niet durft te uiten, moet er op andere gebieden wel een overgevoeligheid ontstaan. Als de natuurlijke orde wordt verstoord, probeert de natuur het evenwicht te herstellen. Dit evenwicht moet hersteld worden, wil de persoonlijkheid in harmonie en vrede leven. Als de 'onder'-gevoeligheid gecorrigeerd is en het individu die leemte heeft gevuld, zal ook de overgevoeligheid verdwijnen. Beide uitingen zijn pijnlijk, zowel de leegte als het 'teveel'. Beide pijnpunten zullen veranderen in plezier als de harmonie hersteld is."

OPMERKING: Ik klamp me vast aan een schuldgevoel omdat ik daar een destructief plezier aan beleef. Als ik het zou loslaten en me gelukkig zou voelen, dan zou ik (totaal irrationeel) bang zijn voor de dood. Zolang ik me ongelukkig voel, doet de dood me niet zo veel, dus sta ik het mezelf niet toe om gelukkig te zijn.

"Op het moment dat je zoiets herkent, heb je de kracht om het op te geven. Ook dit komt weer neer op de angst voor de dood, de angst om geen individualiteit te bezitten, geen bewustzijn. Die angst kun je alleen maar onder ogen zien als je vertrouwen hebt - allereerst vertrouwen in jezelf. En dat vertrouwen kun je pas verwerven als de persoonlijkheid ophoudt met het spelen van dergelijke magische, kinderlijke, sjoemelende en uiteindelijk oneerlijke spelletjes.

Als je de weg terug wilt vinden naar dit innerlijke centrum, naar deze innerlijke beweging, vrienden, komt het er uiteindelijk altijd op neer dat je zegt: "Ik laat los." Of dit loslaten nu betekent dat je destructiviteit opgeeft, wreedheid, het zoeken van uitvluchten of een andere onproductieve manier van leven, of dat dit loslaten een jezelf aan de stroom van het leven toevertrouwen is, uiteindelijk komt het neer op je vermogen om los te laten. Zolang je dat tegenhoudt, kan er

geen harmonie zijn tussen je levensstroom en de kosmische stroom waarvan je een deel bent. Zie het maar als een rivier waarvan de vredige stroom verstoord wordt door obstakels en een sterke tegenstroom. Van die verstoring in de universele stroom kun je alleen maar afkomen door op zoek te gaan naar deze stroom en jezelf er dan aan toe te vertrouwen. Het is noodzakelijk dat je jezelf eraan toevertrouwt en wacht op wat gaat komen. Het is niet een opgeven van persoonlijkheid, van individualiteit of van bewustzijn - beslist niet.

Maar je komt er alleen maar achter hoe waar dit is als je het probeert. Als je bewustzijn een verkrampte kern is, kan die harmonie niet bereikt worden. Het uiterlijke ego is te sterk geworden en je hebt het op een misvormde manier te veel vertrouwen gegeven. Daarnaast heb je niet voldoende vertrouwen gehad in andere niveaus van je persoonlijkheid, die - als ze maar de kans krijgen - autonoom functioneren en waarmee het uiterlijke ego uiteindelijk een geheel moet gaan vormen om dit harmonieuze functioneren te laten gebeuren. Als er al te veel nadruk wordt gelegd op het uiterlijke ego, is het gevolg dat het zich afscheidt van dit autonoom functionerende centrum dat altijd een is met de universele stroom. Over deze afscheiding hebben we het in deze lezing gehad. Als je loslaat en jezelf toevertrouwt aan de levensstroom, aan deze kosmische werkelijkheid van bestaan, houdt je ego niet op te bestaan. Het wordt dan een ontspannen deel van dat grotere bewustzijn in je. En dat betekent een zekerheid in jezelf zoals je die nog nooit hebt gekend.

Uiteindelijk komt het neer op zelfvertrouwen. En dat moet komen. Soms komt dat - tot op zekere hoogte - al vroeg op dit pad. Bij anderen komt het later, maar het komt onvermijdelijk zover. En als ik zeg “op dit pad”, bedoel ik daar veel meer mee dan uitsluitend dit specifieke werk in deze specifieke groep. Ik bedoel er een manier van leven mee, van jouw leven op zich. Als een leven goed wordt geleefd, komt het zover. Het komt tot dit soort bewustzijn, tot al die innerlijke daden en transformatie, het komt tot het loslaten van alle negativiteit, die we hier vanuit zovele verschillende gezichtspunten besproken hebben.

Nu, vrienden, zegen ik jullie allemaal. Moge deze lezing, deze woorden jullie helpen om de weg te gaan die gegaan moet worden. Mogen ze jullie helpen om tot het besef te komen dat alles wat je maar zou kunnen wensen, in jezelf is. Mogen ze je helpen om tot het besef te komen dat er niets is om bang voor te zijn - dat je niet bang hoeft te

zijn om los te laten en jezelf aan de levensstroom toe te vertrouwen, aan het goede en de ontplooiing waarvoor je terugschrikt.

Wees gezegend, ieder van jullie. De kracht en de liefde en de waarheid die je boven jezelf kunnen verheffen, zijn er, je hoeft ze alleen maar toe te laten.
Wees in vrede. Wees in God."

Deze lezing werd gegeven via Eva Pierrakos in 1966
Oorspronkelijk uitgegeven door Center for the Living Force, Phoenicia (N.Y.)
onder de titel: 'Return to the Original Level of Perfection'.
Vertaling door Ernst Winkler in 1994; herzien in 2000.
© Stichting Gemeenschap het Pad. Uitgave 2009